

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ОКРУЖНИ СУД У ТРЕБИЊУ
Број: 15 0 У 003873 18 У
Требиње, 24.08.2018. године

Окружни суд у Требињу по судији Бојану Стевићу, као судији појединцу, уз судјеловање записничара Данијеле Уљаревић, рјешавајући управни спор по тужби Удружења за борбу против корупције у БиХ“ – Transparency International БиХ, Гајева бр. 2. Бања Лука, заступан по Срђану Благовчанину, предједавајућем Одбора директора (у даљем тексту: тужилац), против Зависног предузећа Рудник и термоелектрана "Гацко" а.д., Ул. Грачаница бб, (у даљем тексту: тужени), ради ћутања управе, у предмету захтјева за приступ информацијама, донио је дана 24.08.2018. године,

ПРЕСУДУ

Тужба се уважава и налаже туженом Зависном предузећу Рудник и термоелектрана "Гацко", а.д., да поступи по захтјеву за приступ информацијама Удружења за борбу против корупције у БиХ“ - Transparency International БиХ и донесе одговарајућу одлуку у року од 30 дана од дана достављања пресуде.

Образложење

Тужилац, Удружење за борбу против корупције у БиХ“ – Transparency International БиХ, је поднио тужбу овом суду у управном спору против туженог Зависног предузећа Рудник и термоелектрана "Гацко" а.д., а због „ћутања управе“. У тужби се наводи да је тужилац дана 18.09.2017. године, упутио захтјев за приступ информацијама Зависном предузећу Рудник и термоелектрана "Гацко", а.д., позивајући се на Закон о слободи приступа информацијама РС и том приликом затражио доставу одређених информација које су под контролом тог предузећа. Даље у тужби наводи да Зависно предузеће Рудник и термоелектрана "Гацко", а.д. није доставило одговор у законом предвиђеном року од 15 дана од дана пријема захтјева, па је тужилац ургирао поступање, а како ни након ургирања тужилац није запримио никакав одговор да је дана 15.12.2017. г. упућена жалба због ћутања управе у смислу чл. 231. Закона о општем управном поступку РС. Како је од дана пријема жалбе протекао рок од 60 дана, а тужилац није запримио одлуку другостепеног органа, дана 23.02.2018. г. упућен је захтјев за доставу одлуке другостепеног органа по жалби, а у складу са чл. 17. ст. 1. Закона о управним споровима Републике Српске. Сматра да из наведеног произилази да се у конкретном случају ради о ћутању управе, јер тужени Зависно предузеће Рудник и термоелектрана "Гацко", а.д. није по захтјеву донио одговарајући управни акт, нити у законом прописаним роковима, тако ни по накнадном року, због чега су се стекли услови за покретање управног спора, па предлаже да суд усвоји тужбу и наложи туженом органу да омогући приступ информацијама и донесе одговарајућу одлуку у складу са чл. 31. ст.

4. Закона о управним споровима, те обавезе туженог да надокнади тужиоцу трошкове управног спора који се састоје од накнаде трошкова судских такси на тужбу и пресуду.

На захтјев суда тужени је доставио одговор на тужбу, у којем наводи да сматра да је тужба непотпуна, да не садржи све елементе прописане чл. 18. Закона о управним споровима, јер није у потпуности одређен тужбени захтјев, а исправе наведене у тужби није доставио у оригиналу, односно овјереном препису или копији, па предлаже да суд поступи у складу са чл. 21. Закона о управним споровима, а опреза ради истиче да је тужбени захтјев неоснован. Не спори да се тужитељ обраћао туженом на начин наведен у тужби, али сматра да недоношењем одговарајућег управног акта од стране туженог односно ћутањем администрације није повријеђено право тужиоца или његов непосредни лични интерес заснован на закону. То из разлога јер предметна тендерска документација је објављена на порталу за јавне набавке, што ни сам тужитељ не спори и иста је била доступна свима, због чега накнадним недостављањем исте тужитељу није никако могло бити повријеђено неко право или непосредни интерес заснован на закону, те предлаже да се тужба одбаци на основу чл. 22. ст. 1. тачка 3. Закона о управним споровима, а уз одговор на тужбу тужени доставља тендерску документацију.

Након увида у комплетан спис предмета ове управне ствари, увида у тужбу и оспорени управни акт, одговор тужене стране, по одредбама члана 30. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник Републике Српске“, број 109/05, 63/11- у даљем тексту: ЗУС), овај суд је одлучио као у изреци ове одлуке из сљедећих разлога:

Слобода приступа информацијама је регулисана Законом о слободи приступа информацијама БиХ („Службени гласник БиХ“ 28/2000, 45/2006, 102/2009 и 62/2011), те Законом о слободи приступа информацијама ФБиХ („Службени гласник ФБиХ“ број 32/2001 и 48/2011), Законом о слободи приступа информацијама Републике Српске – („Службени гласник Републике Српске“ број 20/2001) и Законом о слободи приступа информација БиХ у Брчко Дистрикту („Службени гласник БД-БиХ“ број 26/2004).

Слобода приступа информацијама као саставни дио права на слободно изражавање утврђена је чл. 10. Европске конвенције о људским правима. То је основно демократско право грађана које омогућава контролу изабраних представника и штити од злоупотребе, које право је прописано у бројним међународним документима.

Закон о слободи приступа информацијама у Републици Српској омогућава право приступа информацијама које су под контролом јавног органа сваком физичком и правном лицу, а сваки јавни орган има одговарајућу обавезу да објави такве информације. Ово право приступа подлијеже само формалним радњама и ограничењима, како је утврђено у овом закону (члан 4. Закона о слободи приступа информацијама Републике Српске).

Захтјеви за приступ информацијама се подносе оном јавном органу за којег подносилац захтјева сматра да је надлежан (члан 11. истог закона).

По пријему захтјева за приступ информацији надлежни јавни орган предузима све редовне мјере да прикупи захтјеване информације и размотри све чињенице и околности које су значајне за обраду захтјева (став 1. члана 14. истог закона).

Сваки јавни орган именује службеника за информисање који обрађује захтјеве сачињене у складу са овим законом. Након именовања службеника за информисање, његово име и подаци за контакт се доставља Омбудсмену Републике Српске (члан 19. истог закона).

У конкретном случају подносилац захтјева за приступ информацијама, у овом поступку тужилац, обратио се дана 18.09.2017.г. Зависном предузећу Рудник и термоелектрана "Гацко", а.д., тражећи достављање информација и то доставу тендерске документације као и свих измјена и допуна исте, у поступку јавне набавке услуга ангажовања специјалисте за регулацију у систему управљања ОВАТИОН, за коју је објављено обавјештење о јавној набавци на порталу јавних набавки 19.04.2017.г., те набавке услуга продужења лиценце и дефиниције антивируса ОВАТИОН система за коју је објављено обавјештење о јавној набавци на порталу јавних набавки 19.04.2017.г.

Након тога дана 06.10.2017.г. тужилац доставља ургенцију туженом у којој тражи да се документација у законом предвиђеном року достави тужиоцу, а како и након тога информације нису достављене дана 15.12.2017.г. тужилац доставља туженом жалбу због "ћутања управе", а потом дана 23.02.2018.г. под бројем 02-97 ТД (233), захтјев за доношење управног акта у смислу чл. 17. Закона о управним споровима у којем захтијева доношење управног акта, односно рјешења по њиховој жалби у року од 15 дана од дана пријема захтјева, наводећи да ће у супротном бити принуђени да поднесу тужбу надлежном суду у складу са чл. 17. Закона о управним споровима.

Наводи туженог из одговора на тужбу се неосновани. Тужба није непотпуна због тога што у истој, како се у одговору наводи, није одређено у ком облику и какву одлуку суд треба да наложи туженом да донесе. Наиме, тужилац је у тужби захтијевао доношење одговарајуће одлуке у смислу чл. 31. ст. 4. Закона о управним споровима, а којом одредбом је прописано да, када је тужба поднесена на основу чл. 17. тог закона (као што је овдје случај), а суд нађе да је оправдано, пресудом ће уважити тужбу и наложити надлежном органу да донесе одговарајућу одлуку у року који не може бити дужи од 30 дана од дана достављања пресуде. Према томе, тужба садржи све оне елементе које предвиђају одредбе Закона о управним споровима. У погледу навода из одговора на тужбу да исправе наведене у тужби нису достављене у оригиналу или овјереном препису или копији, уз приједлог поступања у складу са чл. 21. ЗУС-а, овај суд сматра да исти не представљају недостатак тужбе и сметњу за покретање поступка управног спора.

Зависно предузеће "Рудник и термоелектрана Гацко" а.д. Гацко, у овом поступку тужена је чланица Мјешовитог холдинга Електропривреда Републике Српске и ради се о правном лицу које обавља дјелатност од општег интереса у складу са законом, те има статус јавног органа и обавезе објављивања информација у складу са Законом о слободи приступа информацијама.

Тужилац је поднеском број 02-97ТД(111) од 18.09.2017.г. затражио доставу тендерске документације, наводећи поступке јавне набавке за коју је објављено обавјештење о јавним набавкама. У истом поднеску затражили су достављање информација о свим измјенама и допунама исте.

Тужени није поступио по захтјеву за достављање информација, није поступио ни по ургенцији тужиоца од 06.10.2017.г., није поступио ни по жалби због "ћутања управе"

од 15.12.2017.г., а нити по захтјеву за доношење управног акта у смислу чл. 17. Закона о управним споровима РС од 23.02.2018.г.

Нису основани наводи из одговора на тужбу да недоношењем одговарајућег управног акта односно ћутањем администрације није повријеђено право тужиоца или његов непосредни лични интерес заснован на закону, а из разлога што је тендерска документација коју је захтијевао тужени објављена на порталу за јавне набавке. То из разлога што тендерску документацију не чини само обавјештење о јавној набавци. Закон о јавним набавкама "Службени гласник БиХ број 39/14 и 47/14 одредбом чл. 2. ст. 1. тачка д) дефинише појам тендерске документације и према тој одредби тендерска документација је документација која садржи минимум јасних и одговарајућих информација у односу на изабрани поступак додјеле уговора, а објављује је или кандидатима/понуђачима представља уговорни орган; ова документација укључује обавјештење о набавци, позив за достављање захтјева за учешће/понууда (почетних и коначних), техничке спецификације, критеријуме за квалификацију и избор најповољније понуде, нацрт или основне елементе уговора и друге релевантне документе и објашњења. Према томе, обавјештење о набавци је само један дио тендерске документације.

У случају тражења информација о тендерској документацији, као што се десило у конкретном случају, поступљено је противно Закону о слободи приступа информација у случају потпуно пасивног држања туженог и неодговарања на захтјев. Поред тога у захтјеву је недвосмислено затражено да се доставе све измјене и допуне тендерске документације у поступку наведених јавних набавки, а тужени ни у том правцу није доставио информацију, односно није одговорио да ли је било измјена и допуна истих.

У случају да је тужени након пријема захтјева за приступ информацијама сматрао да није у могућности да удовољи захтјеву, био је дужан у складу са чл. 12. Закона о слободи приступа информацијама обавијестити подносиоца захтјева да захтјев не може да буде обрађен, што није учињено односно и сам захтјев и касније ургенције и обраћања су потпуно игнорисани.

Поступак приступа информацијама је прописан у одредбама чл. 11. до 16. Закона о слободи приступа информацијама, па је тако одредбом чл. 12. ст. 1. прописано да у случају ако јавни орган није у могућности да удовољи захтјеву због недостатка формалних услова, он ће, што је прије могуће, а најкасније осам дана од дана пријема захтјева писмено обавијестити подносиоца захтјева када је такво обавјештавање могуће, да захтјев не може да буде обрађен из наведених разлога. Овим дописом ће обавијестити подносиоца о могућности подношења жалбе одређеном органу коме жалба треба да буде упућена, укључујући неопходне податке, те о праву обраћања омбудсмену РС. Према томе, у конкретном случају обавјештење, односно допис има се сматрати управним актом против којег је дозвољена жалба, што произилази и из напријед наведене одредбе чл. 12. Закона о слободи приступа информацијама, а такође је и из одредбе чл. 14. ст. 3. истог закона видљиво да је надлежни јавни орган у случају одбијања приступа информацијама дужан да о томе дописом обавјештава подносиоца захтјева.

Није спорно да тужени није доносио никакав акт, да није било вођења управног поступка, јер је тужени сматрао да зато нема основа, из чега произилази да су наводи тужбе у цјелости тачни. Како је тужилац поднио захтјев за приступ информацијама, а тужени није доставио одговор у законом предвиђеном року од 15 дана, па како ни након

ургирања захтјева није запримљен никакав одговор, тужилац је упутио жалбу због ћутања управе. Обзиром да је од дана пријема жалбе протекао рок од 60 дана, а тужилац није запримио одлуку другостепеног органа по жалби, тужилац је упутио захтјев за доставу одлуке по жалби у складу са одредбом чл. 17. ст. 1. ЗУС-а, па како ни по том захтјеву није донијет одговарајући акт, тужилац је имао основа да покрене управни спор у складу са одредбом чл. 17. ЗУС-а.

Тужилац је покренуо управни спор, а из наведеног произилази да се у конкретном случају ради о „ћутању администрације“, па је овај суд тужбу усвојио и наложио туженом органу да поступи по захтјеву за приступ информацијама и донесе одговарајућу одлуку у складу са одредбама члана 31. став 4. ЗУС-а.

Записничар
Данијела Уљаревић

Данијела

